

LLUITA

INTERNACIONALISTA

PRESSUPOSTOS

NOVES RETALLADES

nº 191 - gener 2024 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Pensionistes: I Trobada Dones Pensionistes	pàg 7
Pàgines centrals:		Immigració. Acord europeu	pàg 8
Torna l'ajustament... si es que va marxar	pàg 10-11	Tres mesos de solidaritat amb Palestina	pàg 9
Sindical	pàg 4	Memòria històrica.	pàg 12-13
Crisi en sector automòvil en el País Valencià		Centenari de la mort de Lenin	
Ajt. Barcelona: treballadors externalitzats		Internacional	pàg 14-20
Educació	pàg 5-7	Palestina, Ucraïna, Panamà, Argentina	
Xifres del PISA a Catalunya		Suplement: 8è Congrés Mundial de la UIT-QI	

... un pòdcast
i un llibre:

Volem estrenar l'any amb una recomanació nova: un pòdcast, és a dir, gravacions d'episodis fetes exclusivament en àudio, que permeten ser escoltades en molts moments del dia, per allò que no has d'estar pendent de la imatge. Tal com a les sèries de televisió els capítols del pòdcast van agrupats per temporades i els pots anar escoltant segons el teu interès en els temes que tracten.

El pòdcast que ens té robat el cor es diu DE ESO NO SE HABLA i el teniu en aquest enllaç: <https://deesonosehabla.com/>

Aquest projecte d'Isabel Cadenas Cañón parla dels silencis i de com trencar-los, ve a ser una mena de documental d'investigació, una crònica sonora que relaciona els silencis personals amb els silencis col·lectius. Una magnífica i impactant manera de fer periodisme del bo, del que deixa parlar els protagonistes, el que no es queda a la superfície de la notícia, el que demostra com les lleis, la burocràcia, el mercat i el patriarcat (podeu afegir qualsevol aspecte del sistema) afecten la vida íntima de les persones.

Sabeu de sobres que per a ser lliure i desafiar un silenci cal independència de criteri: aquest pòdcast se subvenciona per donacions i subscripcions voluntàries dels oients. Però circula lliurement, el podeu trobar i/o descarregar en moltes plataformes.

En aquesta primera part de la recomanació hem triat dos episodis, els que expliquen què va ser el Patronato de Protección de la Mujer i sobretot la maternitat de Peña Grande que formava part del mateix, una institució controlada per les monges Cruzadas Evangélicas que va funcionar des de 1960 fins 1984 (sí, Felipe González del PSOE ja era president del govern el 1982)

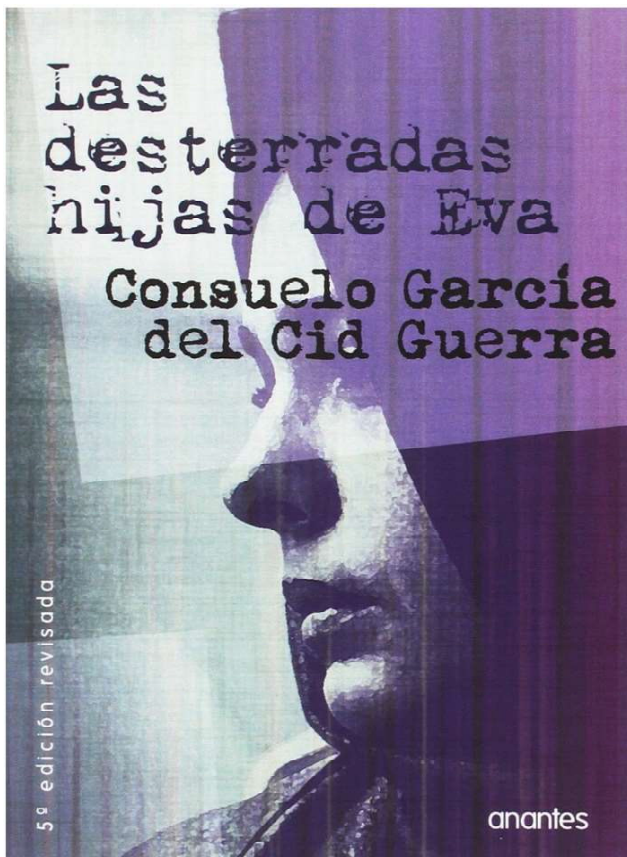
Aprofitem per refrescar la memòria sobre el Patronato de Protección de la Mujer, un eufemisme que en realitat era una xarxa de reformatoris públics on es violaven tots els drets humans, uns centres per reprimir i controlar els cossos de les adolescents i dones joves com a part de la repressió franquista.

PERDIDAS. CARA A. CONSUELO <https://deesonosehabla.com/episodios/perdidas-cara-a-consuelo/>

PERDIDAS. CARA B. DOLORES <https://deesonosehabla.com/episodios/perdidas-cara-b-dolores/>

Per si després d'escoltar els dos episodis tens més interès o curiositat afegim que va ser Consuelo Garcia del Cid qui va escriure «Las desterradas hijas de Eva», un assaig publicat el 2012, on va destapar els abusos, robatoris de bebès i tortures contra les dones. Aquesta escriptora va demanar l'any passat al Parlament de Catalunya una comissió d'investigació sobre el Patronat i que les congregacions religioses demanen perdó públic per les atrocitats comeses. Cap de les dues coses estan en marxa.

En la segona part de la recomanació anirem a Andalusia i parlarem de jornaleres i jornalers.

L'atrocitat d'Israel a Palestina.

L'extermini que veiem a Gaza, no té precedents recents tan àmpliament documentat i on els assassins no s'amaguen. És un advertiment a tots i als pobles del món. No estem davant un afer ni local o regional, sinó estratègic per l'imperialisme nord-americà i també l'uropeu. El resultat pot determinar el futur. I per això, encara que a Joe Biden li pot costar les propers eleccions, Estats Units manté amb un pont aeri regular cap a Israel d'armes i de diners per sostenir la invasió.

Israel neix com un estat imperialista, o més aviat com a extensió de l'imperialisme en una zona estratègica del món, amb el Canal de Suez, per on circula un 25% del comerç marítim del planeta i amb una part important de les reserves mundials de petroli i gas. Estats Units orquestra un entramat d'interessos imperialistes, sense el qual Israel no seria un estat viable, en termes ni polítics, ni econòmics ni militars.

Israel pot bombardejar un altre cop tota la Franja de Gaza i provocar milers de morts, però una altra cosa és aconseguir controlar el territori, perquè el poble palestí resisteix. Una segona Nakba amb l'expulsió dels 2'3 milions de palestins de la Franja és improbable. EUA no ho vol perquè obligaria a augmentar encara més la violència per forçar-la i seria un factor de desestabilització de la regió. Mantenir el territori sota ocupació militar sionista tindria un alt cost econòmic i en morts de militars israelians. Fatah i l'Autoritat Palestina son àmpliament rebutjades a Cisjordània. Sense un pla viable, Netanyahu fa de la destrucció i la massacre un objectiu en si mateix.

La resistència palestina és un factor clau i indispensable per una desfeta política israeliana. Obre un camí als treballadors/es i pobles contra l'imperialisme i l'opressió. Un camí que no només és antiimperialista, també anticapitalista, perquè l'existència mateixa de l'estat d'Israel té a veure en la fusió del sionisme amb grans capitals del sistema financer mundial. El que veiem a Palestina és una expressió de la barbàrie imperialista, del capitalisme en decadència i travessat per una crisi econòmica brutal. No és casual que l'extrema dreta mundial -sense excepcions- s'emmiralli amb l'estat d'Israel.

A Palestina ens juguem el futur dels pobles i la classe obrera internacional. No podem fallar. La mobilització internacional no pot aturar

immediatament el patiment del poble palestí, però pot fer trontollar l'entramat d'interessos imperialistes que sosté l'estat sionista. Cal organitzar i coordinar la mobilització internacional per aturar el genocidi. A Barcelona s'ha convocat una nova trobada Internacional pel 3 i 4 de març. Ara més que mai, tots i totes som Palestina.

És molt significatiu que sigui Sudàfrica, que va viure en pròpia carn l'apartheid qui hagi portat Israel davant el Tribunal Internacional de Justícia. Cal exigir a totes les institucions la ruptura de relacions amb Israel i que se sumin a la denúncia.

Les retallades ja son aquí

L'any 2024 es presenta crític per l'economia europea. Els dos pilars centrals europeus Alemanya i França arrossegueu el conjunt de la UE cap a la terrible estagflació: inflació amb recessió. Alemanya tancava l'any entrant en recessió i amb una inflació del 3'8% (la mitjana de la UE és del 2'9, l'espanyola del 3'3). França frega la recessió i tanca amb un 4'1% d'inflació. El Banc Central Europeu es troba en una disjuntiva: o seguir incrementant el tipus d'interès per intentar controlar la inflació però amb el risc d'ofegar més l'economia o bé deixar d'augmentar-los i que la inflació torni a disparar-se.

En aquestes condicions, La UE imposa el retorn als topalls de dèficit públic al 3% i el deute al 60% del PIB. L'executiu espanyol imposa un 0'5% com a topall d'increment de la despesa pel 2024. Un percentatge substancialment inferior al creixement previst del PIB i de la inflació. Les xifres del govern espanyol pressuposen que la recessió que qualla a centre Europa no acabarà arribant, quan els signes d'alentiment del creixement són constatables. Per ajustar el pressupost al llarg de l'any s'imposaran fortes retallades que agreujaran la ja difícil situació de la classe obrera i sectors populars.

Recuperar la mobilització per impedir-ho serà imprescindible. No només per aturar les retallades, sinó per evitar que sigui la dreta i l'extrema dreta qui canalitzi la desesperació i el descontentament. Ho acabem de veure altre cop a l'Argentina amb Milei. L'antídote contra l'extrema dreta no és la lògica del *mal menor*. Perquè són les polítiques del Govern PSOE-Sumar les que aplanen el camí de l'extrema dreta com a única oposició. El veritable antídote contra el creixement de l'extrema dreta és la construcció d'una alternativa obrera i popular en resposta a les polítiques burgeses del Govern.

9/01/2024

LI

País Valencià

Crisis en el sector de l'automòbil

Des de fa anys es parla molt de la tisorada d'ocupació que suposarà per a la indústria valenciana de l'automòbil la reconversió al cotxe elèctric. La mateixa cúpula de Ford va arribar a parlar de què l'electrificació suposaria un 40% menys de mà d'obra, ja que aquests vehicles tenen menys components i peces davant dels de motor de combustió. També hem de tenir en compte que la demanda del cotxe elèctric ha disminuït el que augura més perdudes de llocs de treball.

El tancament de la planta de **Thyssenkrupp** a Sagunt, la reobertura de la qual a 2016 es va considerar com tot un símbol de la reindustrialització a la regió, és tot un avís. Com la dels fabricants de components **SAS** i **Lear**, a més del grup logístic i de muntatge final **Rhenus**, que sumen més de 400 ocupacions. Una altra multinacional gairebé veïna a Sagunt, el fabricant de vidre per a cotxe **Pilkington**, que l'any passat va reduir plantilla en 50 treballadors després d'amenaçar de tancar la seua principal línia d'activitat, en són d'altres.

Ni tan sols l'arribada d'una suposada inversió de més de 3.000 milions d'euros amb la gigafàbrica de **Volkswagen** a Sagunt assegura l'estabilitat de la indústria del metall i de l'automoció valenciana, malgrat les milionàries aportacions del govern i de la Generalitat Valenciana. Ja hem escrit sobre les falsedats en la possible ocupació que es van anunciar en el seu moment, res es diu de quin tipus d'ocupació (s'esmenten quantitat de suposades ocupacions) i cal recordar que moltes de les empreses automobilístiques estan fortament robotitzades. Tampoc es diu si serà de la mateixa plantilla de Volkswagen o, com altres fàbriques d'automòbils, utilitzaran les subcontractacions o Centres Especials d'Ocupació per a precaritzar l'ocupació.

Alguns registres esmenten una pèrdua de 20.000 ocupacions en el sector del metall en un període de cinc anys, perdudes que afecten no només la fabricació de l'automòbil sinó també a les empreses auxiliars del sector.

Totes les promeses de reindustrialització són missatges buits que els sindicats de CCOO i UGT amb els governs central i autonòmics usen per a paralyzar les justes mobilitzacions dels treballadors i les treballadores en defensa dels seus llocs de treball, tenim exemples recents d'aquestes polítiques.

És necessari organitzar la resposta davant la constant pèrdua de llocs de treball.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

Ajuntamento de Barcelona

Exigències dels treballadors/es externalitzats/es a l'últim Plenari municipal del 2023

El passat 22 de desembre, en el darrer Plenari de l'Ajuntament de Barcelona de l'any 2023, treballadors i treballadores dels Centres Cívics, del lleure i la cultura de proximitat, van poder expressar les seves demandes laborals al Ple, després d'haver recollit més de 5.000 signatures de veïns i veïnes de Barcelona. Per uns minuts van poder parlar de la situació de precarietat laboral dels professionals municipals externalitzats.

Els diferents regidors van poder veure a les grades com les treballadores del Centre d'Urgències i Emergències Socials de Barcelona externalitzats també mostraven la mateixa precarietat, sotmesos a convenis col·lectius de condicions laborals precàries. Professionals que tenen cura de la cultura popular i el lleure, i també, de les persones més vulnerables: el de Lleure i el d'Acció Social.

Tant al plenari com concentrats a la Plaça St. Jaume van expressar la seva situació i van exigir que s'acabi aquesta situació. Van exigir que totes les treballadores municipals gaudeixin de la mateixa situació i, això tan sols és possible, amb la internalització dels treballadors/es. Crit que s'escoltava a les portes de l'Ajuntament de Barcelona: INTERNALITZACIÓ!

Marga Olalla

Crònica d'una mort anunciada

Les dades del PISA d'enguany han disparat totes les alarmes del Departament, del Govern i de tots els sectors benpensants. Però que l'educació a Catalunya va malament, no és nou, ni és perquè ho digui el PISA: ho han dit les treballadores reiteradament amb vagues com les d'interines per l'estabilitat, les 5 massives del professorat de fa 2 cursos o les de les TEEI. La prepotència del conseller Cambray, amb l'aval del govern d'ERC, amb Aragonès al capdavant, era paral·lela a la que va tenir el conseller Ernest Maragall, davant les vagues massives contra la Llei d'Educació Catalana (LEC) que va fer aprovar contra tota la comunitat educativa. D'aquella pols, aquest fang, que diuen. Han estat tres els cops de gràcia que s'han donat a l'escola catalana en els darrers temps.

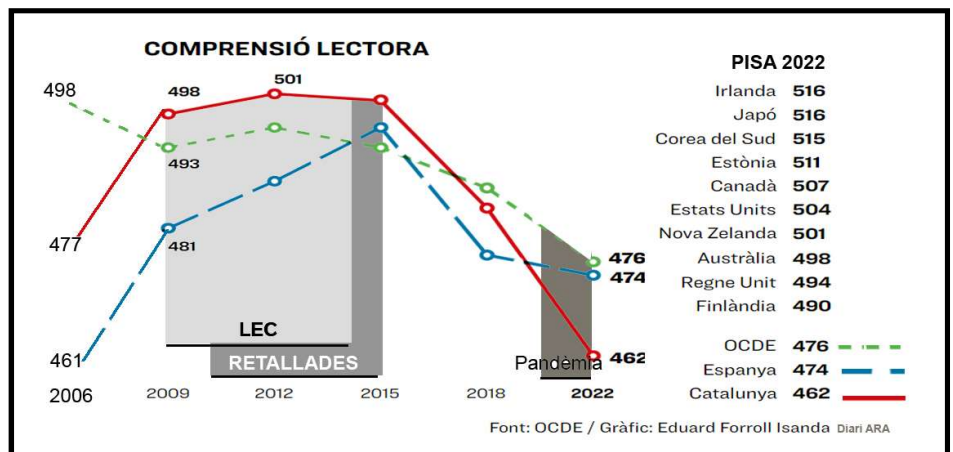
1. LEC: neoliberalisme i autoritarisme

L'oposició dels docents a la LEC, que des de CGT es va fonamentar justament amb les dades del PISA 2006, es basaven en el fals diagnòstic de Maragall d'«*excel·lència*» de la concertada, que calia emular en la pública. Mentre es garantia el seu finançament i el negoci ja que «*veia imprescindible que cobrés quotes a les famílies*». Aquesta llei del neoliberalisme que provocaria danys estructurals a l'escola pública, va ser aprovada pel *quatripartit*: el tripartit en el Govern, PSC, ERC, i ICV-EUiA² i CiU -actual Junts-. La LEC trigà uns anys a fer estralls en el sistema educatiu: del 2009 que s'aprova, a la promulgació del darrer DECRET de desplegament, el de plantilles a 2014. Tot el que alertàvem, avui es reflecteix en el PISA.

Privatització i segregació amb l'equiparació del sistema públic i concertat, integrant en igualtat de condicions les dues xarxes, fent perdre a l'escola pública el paper legal de preeminència i quedant «relegada a una funció subsidiària de caràcter assistencial» (CGT 2008). Això inclou l'equiparació de salaris entre docents públics i de la concertada, però no a partir dels beneficis de la patronal, sinó com a despesa directa de la Generalitat. S'augmenten els mòduls dels concerts i se'ls suma un finançament extra (que no rebrà la pública) si voluntàriament accepten fer-se càrrec de nens amb dificultats. Així, reduint el seu alumnat degut a la crisi –i afavorits per incompliments de ràtios que els permeten mantenir-se, mentre es tanquen línies a la pública-, no veuen reduir el 20-21% que prenen dels pressupostos educatius ja que el criteri ja no és nombre d'alumnes sinó el «*contracte-programa*»: el curs 2021-22, van ser 1.383M amb 687 centres, un 22,2% del

pressupost educatiu no universitari, el 17,8% del total (Eurydice. Redipedia). Catalunya es un dels 7 sistemes educatius de l'OCDE amb major pes de la concertada: 31,5% de la matrícula, però el 54,4% a Barcelona ciutat (Bofill, 2022). Dèiem a 2008: «*la voluntarietat d'agafar nanos amb dificultats, junt al control sobre la matriculació dels propietaris de les escoles privades, augmentarà la segregació escolar en funció de l'extracció social de l'alumnat*» (CGT 2008). Això agreujaria la situació de la pública i empitjorà encara més del que passava a 2006 l'equitat del sistema. Així ha estat: PISA 2022 assenyala l'empitjorament del percentatge de la nota de matemàtiques afectat pel nivell socioeconòmic –com Euskadi, igualment amb altíssim nivell de concertada-: un 17,1%!! (EsadeEcPol i Save the Children: PISA 2022 i l'equitat)

Imposició del model de gestió d'empresa privada de la concertada a l'escola pública: jerarquitzat tota la capacitat de decisió en la direcció de centre (DECRET 155/2010, de direccions). Condiciona els recursos dels centres als resultats acadèmics de l'alumnat, utilitzant-los per a categoritzar els «centres públics de primera, de segona i centres-gueto», tot al voltant de projectes per als quals es sanciona el DECRET 102/2010 d'autonomia dels centres educatius i avaluació. Adornant aquesta competitivitat de centres amb l'impuls i finançament de projectes «innovadors» tipus *Escola Nova XXI* que, amb una retòrica pedagògica ajuden a la segregació escolar. Capacita als directors dels centres públics a cercar vies de finançament complementàries, donant entrada a empreses, sobretot a FP. Reprodueix així els mecanismes de privatització del sistema britànic. La recuperació de la figura del **director del franquisme**, comporta una retallada d'atribucions dels claustres, consells escolars i AFFAs. I per reforçar el control de la direcció sobre el professorat, surt el DECRET 39/2014, pel qual es regulen els procediments per definir el perfil i la provisió dels llocs de treball docents. Amb ell es tanca el desplegament de la

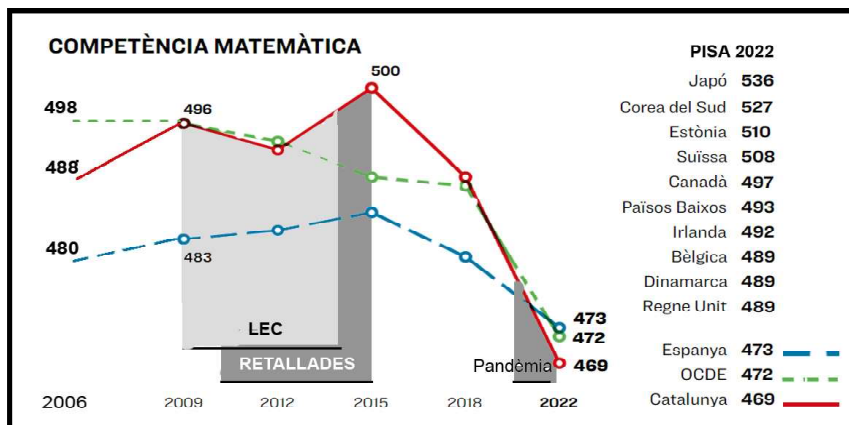
LEC ja que, amb una brutal precarietat que no minva fins les mobilitzacions del 2022, fa dependre els nomenaments de les direccions, i tanca el procés de jerarquitziació i emmordassament del factor dinàmic que sempre ha vetllat per la qualitat de l'escola pública, el professorat.

2. Retallades més enllà de l'austericidi dictat per la UE

El govern CiU (Junts) de Mas, amb Irene Rigau al capdavant d'educació, van aplicar les retallades que els arribaven de Madrid i Brussel·les a fons, fins i tot més enllà del que els exigien i, sobre un sistema ja estructuralment vulnerable, van ser devastadores. Congelacions salarials, reducció de les despeses de funcionament dels centres, increment de dues hores lectives amb la conseqüent supressió del nombre de professorat, reduccions de jornada més enllà de les mitges, incorporant els terços de jornada, reducció de professorat per a tasques específiques, com les biblioteques –a 2021, de ser obligatòries, quedaven en només el 58% dels centres públics-, reducció a menys de la meitat de les més de 1.200 aules d'acollida que hi havia a 2009-2010 malgrat el nombre d'immigrants i alumnat amb NEE fos creixent, reducció de les construccions escolars, enquistant els barracons, que dels 643 a 2006 superen els 1.000 a 2010 i a 2022 seguien sent 1.006 en 421 centres, reducció progressiva de les aportacions del Departament per a llars d'infants fins la seva fulminació a 2015... Tot plegat es feia en un moment especialment dur per a la classe obrera catalana, quan la taxa d'atur arribava al 23,1 % l'any 2013 i els índex de risc de pobresa escalaven fins quasi el 22% a 2014, i més necessari era el servei educatiu pels infants més vulnerables.

Encara al 2017, el pressupost estava 500M d'euros per sota del de 2010, tot i l'increment d'alumnat en aquell període (158.000 d'augment entre el curs 2009/10 i el 2018/19, segons Idescat). Per contra, el pressupost destinat a l'escola concertada es va mantenir al voltant d'uns 1.000M d'euros (Esquerda CGT, 2017).

A dia d'avui, no s'han recuperat les retallades, excepte l'horari lectiu recuperat gràcies a les vagues de fa dos cursos. Però, com plantejava la LEC de prioritzar la concertada, a 2023, el govern d'ERC va pactar amb el PSC un augment de 39M

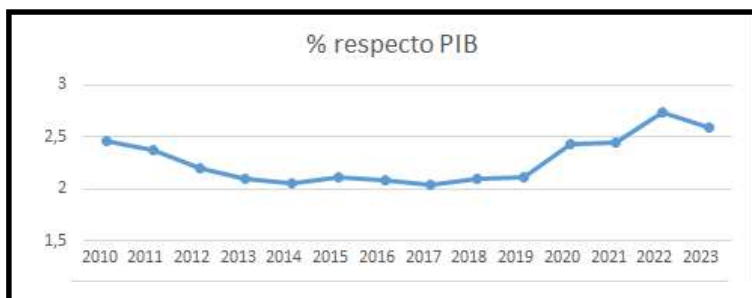
extra per ella. Encara que el pressupost d'educació de 2023, reduïa encara més el percentatge sobre el PIB català, passant del 2,74% del 2022 al 2,59% del de 2023, lluny del 6% que determinava la LEC (USTEC, 2023). Curiosament, l'únic punt de la llei que els seus impulsors mai no s'han ni apropiat a aplicar: el finançament.

3. Una gestió catastròfica de la pandèmia.

En aquest panorama devastat de l'escola, arriba la pandèmia amb González Cambray d'ERC a la Conselleria. Un curs de centres tancats, acomiadant els substituïts -reactivant-los més tard-, i executant convenis milionaris amb empreses com Telefónica, que, tot i que havien d'assegurar que cap alumne quedés exclòs per manca d'ordinador o de connexió, a la pràctica, en molts casos, una o altra cosa no es va produir, agreujant la segregació de l'alumnat més vulnerable. I un altre curs obrint presencialment amb directrius contradictòries i caòtiques, sense garantir els mínims que demanaven els sindicats (reducció de ràtios amb l'increment de plantilles per a fer-ho i a més atendre la diversitat i suport als alumnes amb NEE. TEIs, TIS..., personal sanitari, substitució de les treballadores vulnerables, mesures de prevenció i protecció, i increment dels recursos necessaris per garantir els protocols de neteja i desinfecció), cosa que va generar un altíssim absentisme, freqüents tancaments de grups i, fins i tot, de centres per contagis.

Que l'educació pública li importa molt poc al Govern Aragonès, ho constata que, encara que els fons europeus *Next Generation* per a Catalunya definien un apartat d'igualtat i cohesió social i un altre de sanitat i educació a les 11 missions previstes, dels 528 projectes empresarials presentats pel Govern, n'hi ha només tres relacionats amb l'educació: Pla d'Educació Digital de Catalunya, Govern de la dada educativa i Sistema educatiu inclusiu i transformador; i cap d'ells està entre els 27 emblemàtics.

O quan no van donar la batalla per la immersió davant la imposició del 25% de castellà, ERC, Junts, PSC i Comuns van modificar la llei de política lingüística, suprimint el punt 8 de l'article 21 que establí un suport especial i addicional d'ensenyament de català a alumnat d'incorporació tardana, és a dir, aules d'acollida -que ja havien

patit estisorada amb les retallades-: així que ja és cínic que el Departament addueixi sobre-representació dels migrants per justificar els mals resultats del PISA. El cert és que el resultat de la política del Departament amb els migrants és un escàndol amb 42,6 punts menys en les notes mitjanes de matemàtiques respecte als nascut aquí, i malgrat que si es té en compte el baix nivell socioeconòmic, quedarien només 5 punts menys per l'origen, la realitat és que es considera endarreriment d'un curs complet cada 20 punts menys: estan dos cursos per darrera dels seus companys nascuts aquí!! (EsadeEcPol i Save the Children: PISA 2022 i l'equitat).

La cirereta del pastís l'han posat aquest curs amb el xec de 100 euros per material escolar -bandera fa uns anys del PP i Cs-, per a famílies de la pública i la concertada, no abocant-lo a les dotacions de centres públics i posant així més llenya al foc de la segregació. Poc es pot esperar dels escarafalls actuals sobre les dades de PISA, si no són excuses de mal pagador com ara parlar de la formació dels docents (quan és responsabilitat del Departament garantir-la) o la idea de crear el «grup d'experts» per analitzar què passa.

Les treballadores de l'educació pública han vingut dient què passa. I el que cal és la derogació de la LEC, començant immediatament pels decrets de plantilles, direccions i autonomia de centres; la reversió total de les retallades, la inversió de com a mínim el 6% del PIB com plantegen els sindicats i l'estabilització del professorat interí. I això només per a començar a posar el fil a l'agulla.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Notes

1 PISA -*Programme for International Student Assessment*-, malgrat aporta dades comparatives que es poden utilitzar, no es poden absolutitzar ja que no deixa de ser l'organisme de l'OCDE -Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic-, i per tant lligada a l'imperialisme i els seus criteris i interessos econòmics, junt a l'FMI i el BM. A més, segons assenyala el mateix PISA, els resultats 2022 no tenen precedents. El rendiment mitjà als països de l'OCDE va caure 15 punts en matemàtiques i 10 punts en lectura. Això equival aproximadament a mig any d'aprenentatge en lectura i tres quarts d'un any escolar en matemàtiques. El rendiment mitjà en ciències no es va modificar significativament.

2 ICV-EUiA es va abstenir en el preàmbul i votà en contra dels títols sobre el servei educatiu i sobre les obligacions de les concertades, res substancial.

I Trobada de Dones Pensionistes

Les pensionistes i els pensionistes continuem perdre poder adquisitiu, no sols els presents sinó també els futurs pensionistes, conseqüència de les reformes que els governs de coalició (PSOE PODEMOS IU SUMAR) han estat aplicant: hi ha càlculs de què aquesta pèrdua del poder adquisitiu arriba a l'11%.

I ara, un decret llei en el qual s'estableix la reducció progressiva de la base de cotització dels majors de cinquanta-dos anys d'aquí a 2028. És una baixada significativa de la cotització dels perceptors del subsidi de desocupació per a majors de cinquanta-dos anys i significa una pèrdua en les seues futures pensions. En el 2023 la taxa de desocupació entre les dones està en el 14,6%, entre els homes 11,3%. **La cronificació de la desocupació afecta especialment les dones majors de cinquanta-cinc anys.**

Situació de les dones pensionistes

Mentre existeixin prop de 2.000.000 de pensionistes dones que estiguin cobrant menys de 800 euros, mentre prop de 2.800.000 pensionistes cobrin menys de 1.080 euros, mentre més d'un milió de dones majors de seixanta-cinc anys no cobrin cap pensió, mentre moltes dones no puguin completar les seues carreres de cotització i solen ser les primeres a ser acomiadades i les últimes a ser contractades, mentre hi hagi dones pensionistes que estan per sota del llindar de la pobresa i mentre la bretxa de gènere sigui del 33%, cal lluitar per acabar amb aquestes injustícies.

Volem celebrar la iniciativa de les companyes de COESPE-Dona de celebrar el 23 i 24 de febrer a Madrid, la I Trobada de Dones Pensionistes, i des d'aquí animem a les dones pensionistes -tant les organitzades com les no organitzades- a recolzar aquesta trobada i ens sumem completament als seus objectius assumint les seues reivindicacions que són:

* **El reconeixement que la pensió mínima siga igual al salari mínim interprofessional i aquest arribi al 60% del salari mitjà del país, única forma que la meitat de les pensionistes surtin**
(segueix a pàg 12)

França assenyala el camí

El Parlament francès, acaba de votar una de les normatives més restrictives d'immigració, cedint a les propostes de la ultradreta d'Agrupació Nacional-RN i La República en marxa-LR, avalant la lògica de la «Preferència Nacional», que és tot el contrari als principis democràtics d'igualtat de drets.

Condicionar les prestacions socials a cinc anys de presència legal a França, nous atacs al dret de residència legal, restriccions al reagrupament familiar, enduriment de l'accés als permisos de residència, fins i tot per a les i els estudiants i les persones malaltes, exclusió dels allotjaments d'urgència de les persones sense papers subjectes a l'obligació d'abandonar el país (OQTF), reforç dels obstacles a la integració, reinstauració del delictes de residència il·legal, camí a l'empresonament i la deportació.

No reduirà el número de les persones indocumentades: al contrari, augmentarà el seu número al no existir cap possibilitat de regularitzar-se. Tampoc reduirà la delinqüència: que s'alimenta de la pobresa i l'absència de futur, quan no de les pròpies polítiques migratòries, que maltracten a les persones estrangeres, augmenten la precarietat i ofereixen la desesperació com a únic horitzó. Ni tampoc reduirà la desocupació ni augmentarà els salaris: són la desigualtat i la negativa de les i els empresaris a millorar les condicions laborals les que alimenten el dúmping social. Ni augmentarà el volum de les prestacions socials. En limitar les possibilitats d'integració, d'accés als drets i a la nacionalitat, aquesta llei maltractarà a la gent estrangera, estigui legalitzada o no, convertint deliberadament en infernals les seves condicions de vida.

Realitzada en nom de l'ordre públic, la llei augmenta les possibilitats de denegar o retirar el dret de residència, incrementant el poder arbitrari de l'administració, en un moment en què la reducció dels terminis per als recursos està complicant l'accés als tribunals. Aquesta llei crearà desordre i confusió, perquè alhora els empresaris necessiten a les persones estrangeres per a mantenir l'economia davant l'envelliment de la població.

Acaba també amb la «inclinació a la tradicional obertura de França en matèria d'acolliment d'estudiants internacionals», amb la garantia financera que hauran d'aportar els estudiants estrangers, així com amb l'augment de les taxes de matrícula.

A causa de la seva herència colonial, França és, de facto, multicultural i cosmopolita. No obstant això, la votació d'aquesta llei mostra la persistència del racisme i de la discriminació en el si d'una República que es defineix en principi com a cega a la «raça».

La U.E. i el Pacte d'Immigració: Drets Vulnerats

El reglament aprovat el 20 de desembre de 2023 posa en marxa la gestió comuna de la immigració a la Unió Europea. Un acord que vulnera drets que, encara que ja s'incomplien a les fronteres europees, no tenien un marc que ho regularitzés i convertís en política comuna de la Unió.

Aquest acord és la confirmació del fracàs de la política migratòria. Any rere any, la UE ha tractat d'impedir l'entrada de milers d'immigrants i, any rere any, la immigració continua arribant a Europa. Això corrobora que el flux migratori és un problema estructural, que no es resol amb més restriccions, devolucions en fronteres o pagant milions a tercers països com el Marroc, Tunísia, Líbia i Turquia, perquè continguin als immigrants en el pas pels seus territoris i no arribin a la UE. L'única cosa que s'aconsegueix, és que hi hagi més nens, dones o homes morts a la mar, la frontera o en algun país del camí. A més continua reforçant a les organitzacions criminals, fent que les persones posin en perill la vida, i s'activi tota la contenció contra els qui aconseguixin arribar: serveis d'emergència, centres d'atenció temporal, d'internament d'estrangers, brigades d'estrangeria, etc...

El nou pacte de migracions i asil no és un pacte nou, sinó que continua el que ja venien aplicant, amb base jurídica o sense ella. I, teòricament forcen a que les persones que arribin per treballar vinguin amb contractació en origen, o amb autorització de residència per reagrupament familiar, o perquè està perseguida al seu país però amb documentació que ho justifiqui. O que entri per a fer turisme.

Organitzacions socials i antiracistes han denunciat que es tracta d'un marc que deteriora greument la protecció prevista legalment per a les persones migrades i refugiades. La Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiats (CEAR) adverteix que l'acord europeu va en contra del dret d'asil perquè pot

(segueix a pàg 12)

Tres mesos de mobilitzacions contra el genocidi a Palestina

Comencem aquest 2024 amb una situació crítica a Palestina, on l'Estat d'Israel—amb la complicitat d'Estats Units i la Unió Europea—està massacrant el poble palestí en un dels actes més criminals de l'Estat sionista des de l'inici de l'ocupació. Des que va començar la darrera ofensiva israeliana, els pobles del món s'han aixecat i han protagonitzat grans mobilitzacions per a denunciar el genocidi contra el poble palestí, que porta més de 75 anys resistint la invasió, l'assassinat, el desplaçament, el robatori de terres i el sistema d'apartheid que caracteritza l'Estat d'Israel. La complicitat dels estats amb Israel ha topat amb la lluita de la gent al carrer, que ha estat recolzada per una àmplia part de la població, que no es veu representada per l'actuació dels seus governs. Així mateix, les prohibicions i la repressió a països com Alemanya, Gran Bretanya o França tampoc han servit de fre a les mobilitzacions.

Des de Lluita Internacionalista portem més de 30 anys donant suport a les companyes palestines en la seva lluita diària contra l'ocupant. En el marc de l'internacionalisme de classe que defensem, tenim present que el projecte sionista d'Israel i la consegüent ocupació de Palestina representen una de les pedres angulars de l'estratègia imperialista de l'etapa actual del capitalisme. En aquest sentit, ens fem nostra la lluita contra l'ocupació israeliana, que no és més que la lluita per la llibertat dels pobles contra els imperialismes. Entenem que no hi haurà una solució real per Palestina que no passi pel

reconeixement d'un únic país a la regió, una Palestina laica i lliure de les mans de l'imperialisme nord-americà i europeu.

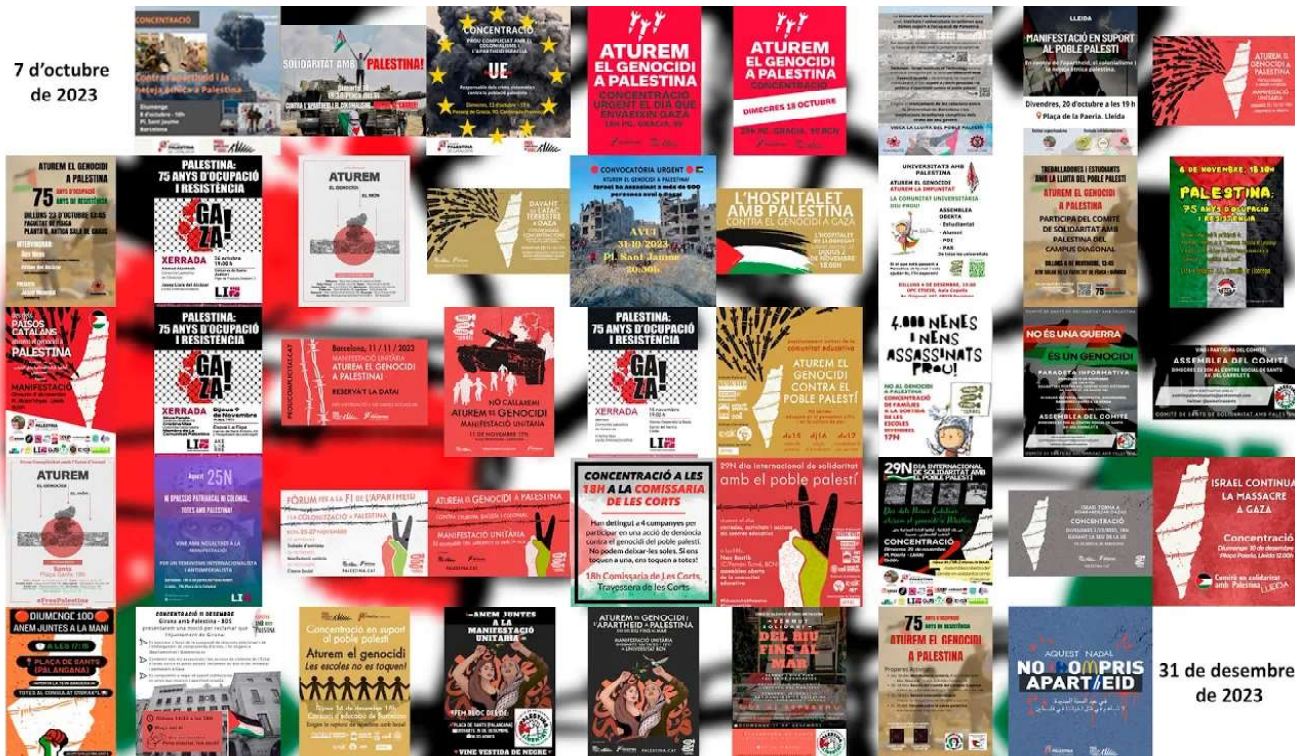
És per això que, des del 7 d'octubre, la lluita contra el genocidi a Palestina ha esdevingut l'element central de les nostres intervencions, i hem intentat bolcar totes les nostres forces en participar i organitzar les mobilitzacions a Catalunya i València, i col·laborar amb les tasques de la nostra organització internacional. Per aquest motiu, hem pensat que una bona manera de tancar l'any 2023 i començar el 2024 és fer un recull de totes les activitats a les quals hem participat durant aquests tres mesos de lluita (escaneja el codi QR). Perquè nosaltres entenem que la lluita és l'únic camí per l'alliberament de la classe treballadora i els pobles. Albirem a l'horitzó una Palestina lliure, laica i socialista, i no deixarem de lluitar per tal que així sigui. Perquè sabem que, darrere tot el dolor, el poble de Palestina resisteix i, mentre sigui així, ens tindran al seu costat.

Visca Palestina lliure i visca la lluita del poble palestí!

Marc del Alcázar i Julià, Joves LI

7 d'octubre de 2023

Torna l'ajustament... si és que mai hi va marxar

L'1 de gener ha tornat a entrar en vigor l'anomenat *Pacte d'Estabilitat i Creixement*, un sistema de normes que limita la despesa pública dels estats de la Unió Europea. El Govern espanyol PSOE-Sumar s'afanyava, també pocs dies abans de festes, a aprovar un límit de despesa del 0'5% superior al darrer pressupost. Un increment que inclou els fons europeus del *Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència*. Aquest augment màxim, que està per sota de l'increment de la inflació del 3'8% i també del creixement del PIB previst entre el 1'4 i l'1'7%, és previ als Pressupostos Generals de l'Estat per al 2024 que el Govern vol enllestir el febrer. Tornen les retallades... si és que mai van marxar.

El *Pacte d'Estabilitat i Creixement* es va suspendre amb la pandèmia i es va deixar suspès amb l'inici de la invasió a Ucraïna. La Comissió Europea havia proposat el mes d'abril una reforma abans que tornés a ser actiu. Els dos blocs van tornar a actuar: el nord liderat per Alemanya que rebutjava qualsevol negociació bilateral per ajustar terminis i mesures i el bloc del Sud que volia més flexibilitat. Finalment, i sobre la campanya, el 21 de desembre, els 27 arribaven a un acord per a suavitzar (deixar més temps per arribar als objectius) les exigències alemanyes: polítiques d'ajustament per limitar el dèficit públic al 3% i l'endeutament al 60% del PIB.

La política d'ajustament també ha generat tensions dins del Govern de coalició alemany. Amb un repunt de la inflació fins el 3'8% i en pràctica recessió (segon i tercer trimestre del 2023 amb una caiguda del 0'1% del PIB), el 25 de desembre Liberals (FDP), Verds i Socialdemòcrates (SPD) signaven un acord *in extremis* per reajustar els pressupostos del 2024: retallada dels subsidis a aturats i de despesa social, reducció d'ajudes a renovables, no compensada amb l'increment d'impostos al gasoil agrícola, els plàstics i l'impost sobre emissió de CO₂.

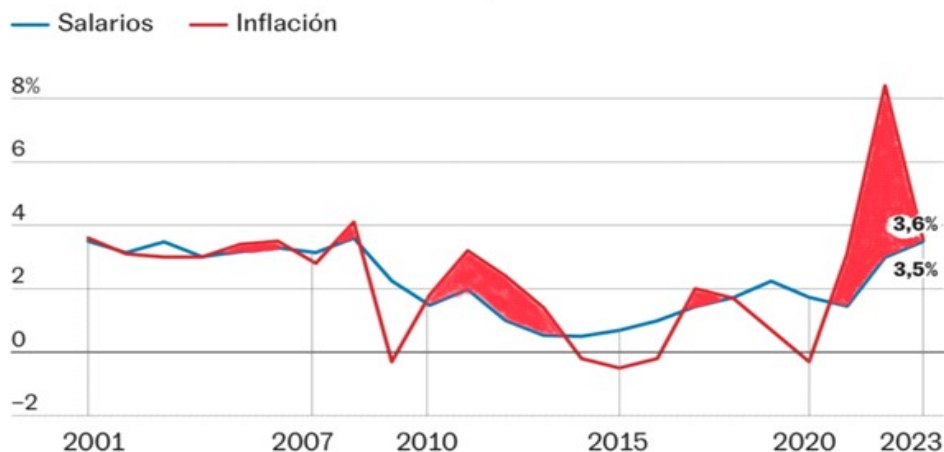
PRESSUPOSTOS

NOVES RETALLADES

La França de Macron també haurà de retallar uns 30.000 milions d'euros. L'estat espanyol uns 12.000 milions. És com a mínim sorprenent que el Govern «progressista» espanyol fixés una forta reducció de la despesa amb el límit de sostre, quan a la tardor havia aprovat un augment extra de la despesa militar de 16.543 milions d'euros, segons el Centre d'estudis per la pau Delàs, una despesa que supera la xifra total del pressupost del Ministeri de Defensa per tot el 2023.

Evolución de los precios y de los salarios

El dato de salarios de 2023 abarca de enero a noviembre. El de inflación es una media de las tasas interanuales hasta diciembre.

Fuente: Ministerio de Trabajo y OCDE.

EL PAÍS

Una llarga reunió del darrer Consell de Ministres Sánchez-Díaz acabava de decidir per on comencen a posar la tisora. Els desacords profunds feien que les ampliacions a les mesures de l'anomenat «escut social» només s'ampliessin uns mesos. Veurem per on venen les retallades, però -si no es vol ampliar els impostos a les grans empreses- les receptes neoliberals acaben amb una menor contractació, salaris més baixos (pensions ho tenen més difícil, de moment apliquen el 3'8%) i menor finançament als serveis públics.

Per a les treballadores i treballadors, plou sobre mullat. Perquè el suposat «escut social» no va impedir que els salaris perdessin clarament poder de compra (veure quadre de l'economista Niño Becerra). I si les pensions no ho van fer va ser per la perseverant lluita dels i de les pensionistes, que posen el llistó molt alt per una no aplicació de l'IPC. De fet el Govern tanca l'any amb unes xifres enganyoses sobre l'atur que es situaria a nivells rècord d'ocupació, que amaguen dues realitats conseqüència de la Reforma laboral de Díaz, a més de la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris: l'augment de la precarietat laboral i de la rotació en l'ocupació. Més del 60% de contractes són fixes discontinus, i els mesos que no treballen no es compatibilitzen con aturats/ades. Molts contractes són indefinits, però tenim rècord en acomiadaments: fins a setembre del 2023 havia crescut un 28% respecte del 2022. I encara que baixen els acomiadaments col·lectius, es desapareixen els objectius i els disciplinaris, i també els per no superar el període de prova.

Preparar-nos per fer front a noves retallades.

Les retallades aniran caient esglaonadament al llarg del 2024, en ajuts i encara més important, als serveis públics si la mobilització no ho impedeix. Un any que s'espera que la recessió que es viu a Europa arrossegada per l'economia alemanya comenci a provocar un augment dels acomiadaments. De moment Telefónica, que fins a setembre havia guanyat 1.262 milions, signava un ERO amb CCOO, UGT i Feticio per a l'acomiadament de 3.421 dels 16.500 treballadors/es que té a l'estat espanyol, més del 20% de la plantilla. Les direccions de CCOO i UGT tornen a pactar acomiadaments, encara més greu, amb empreses amb beneficis.

La inflació ha tornat a repuntar a Europa, amb el 2'9 que a l'estat espanyol és un 3'1%, els salaris i les pensions segueixen amenaçats. Caldrà impulsar la unitat del sindicalisme combatiu, que no entri a negociar els acomiadaments i que planti cara decidida als plans patronals i del govern. El 2023 es va tornar a demostrar que allà on més s'ha lluitat s'han aconseguit salaris més elevats.

Per seguir lluitant per la derogació de la reforma laboral, la que havien promès i no van fer el

Govern PSOE-IUPodem, que frenin els acomiadaments i la precarització laboral. Pe aconseguir una valorització automàtica de sous pensions amb l'increment de l'IPC. Per un ampli moviment en defensa dels serveis 100% públics que augmentin els recursos a la sanitat, educació i serveis socials públics.

El Govern del PSOE/Sumar haurà de fer equilibris permanents per seguir viu. D'una banda al parlament, doncs necessita cada cop ajunta totes les forces que li van donar la investidura Però més encara li caldrà que les direccions de CCOO i UGT li segueixin controlant la mobilització obrera i popular. També és un any electoral: el 18 de febrer estan convocades a Galiza. El PFP pot perdre la majoria absoluta davant un tripartit BNG, PSOE i Sumar. A Euskal Herria probablement siguin a la primavera amb la

PRESSUPOSTOS

NOVES RETALLADES

incògnita de si Bildu avença els PNB. I a juny eleccions europees, on les enquestes apunten una nova pujada de l'extrema dreta.

Venen retallades i les polítiques d'austeritat donen ales a l'extrema dreta. Seguirem treballant per la construcció d'una alternativa a l'esquerra del Govern PSOE-Sumar, que estigui al costat de la lluita del sindicalisme combatiu i dels moviments socials. Sense les mobilitzacions i la construcció d'aquesta alternativa anticapitalista, dels treballadors/es i els pobles, l'arribada de l'extrema dreta a més posicions de poder serà qüestió de temps.

Josep Lluís del Alcázar Fabregat

(ve de pàg 8. Pacte Immigració)

implicar procediments accelerats discriminatoris per nacionalitat i contraris a l'avaluació individualitzada. La Comissió Europea i el Parlament Europeu volen que Frontex tingui més control, i que qui s'encarregui de fer les sol·licituds d'asil i el depurat, no sigui un agent de la policia nacional amb una ONG com CEAR, sinó el mateix Frontex.

Del nou Pacte, la cosa que genera més preocupació entre organitzacions de drets humans és el «Reglament de crisi», que permetrà als Estats al·legar una situació de crisi o força major per a incomplir les obligacions d'acolliment. Un procediment d'excepcionalitat que permet saltar-se tot el procediment establert. És el que coneixem com a vies de fet, o irregularitats en procediments administratius, en defensa de la frontera i que vulnereu drets humans. L'exemple el vam poder veure a Ceuta i Melilla, quan s'estableix l'excepcionalitat com a mecanisme de rebuig a la frontera, que els permet retornar sobre la marxa a menors o sol·licitants d'asil, sense saber ni tan sols qui són, ni si compleixen els supòsits de no devolució.

L'Estat espanyol, amb un govern que manté en el càrrec a Grande-Marlaska després de la massacre a Melilla malgrat autodenominar-se el més progressista de la història -llavors de PSOE en coalició amb Podemos, ara amb Sumar-, pretén així silenciar, les veus més d'extrema dreta en relació amb la migració. En realitat, les avala.

Guillermo Schelling

(ve de pàg 7: Pensionistes)

de la pobresa. Les afectades principalment són dones, que com les dades i la realitat demostren som les més perjudicades, aquest reconeixement no eliminaria la bretxa existent, però almenys serviria de base per a erradicar aquesta diferència.

* **El reconeixement del 100% de la base reguladora que correspongués a la persona morta per a les pensions de viduïtat.**

* **L'extensió del complement per a l'eliminació de la bretxa de gènere a totes les dones pensionistes, incloses les jubilades anteriors a febrer de 2021, a les quals han anticipat i les no contributives.**

* **Derogació de les reformes que han endurit les condicions per a jubilar-nos. Tornar a seixanta anys com a edat de jubilació i a deu anys cotitzats per a rebre una pensió.**

Entenem que aquest és un primer pas. Aquesta I Trobada no hauria de ser només el debat dels problemes, sinó un espai de treball amb la resta de la classe obrera per canviar les condicions dels i les pensionistes presents i futurs, i per la clara reivindicació de salaris dignes per a tenir pensions dignes.

Pensionistes de LI

Centenari de la mort

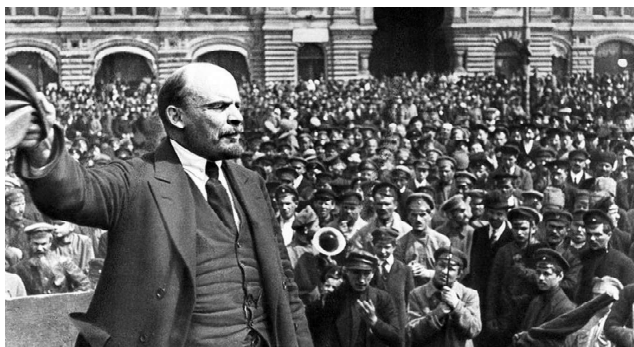
El 21 de gener de 1924 perdiem el fundador i màxim dirigent de l'ala revolucionària de la socialdemocràcia russa, coneguda des del 1903 com a bolxevic. Al costat del seu paper determinant a la triomfant revolució d'octubre, els seus debats del 1917 mantenen avui tota la seva vigència. Extractem l'article «*El rol decisiu de Lenin*» publicat a *Correspondència Internacional*, amb motiu dels 100 anys de la Revolució Russa, i li rendim el millor homenatge que sabem, continuar lluitant pel socialisme amb les eines que ens va ensenyar del partit bolxevic i la teoria revolucionària.

El 1917 vivia exiliat a Suïssa amb la seva companya Natalia Krupskaja. (...) En assabentar-se de la caiguda del tsar, Lenin va començar immediatament a buscar algun camí de tornada a Petrograd. Enmig de la guerra interimperialista entre Suïssa i Rússia s'interposava el front militar de les tropes alemanyes i austrohongareses contra l'exèrcit tsarista. La solució va ser el llegendari «vagó precintat» amb què va travessar Alemanya.

Confusió i errors oportunistes en la direcció bolxevic

La militància bolxevic va participar en forma activa i protagonista a les cinc jornades de la insurrecció de febrer i tots els esdeveniments que la van seguir, però enmig d'una gran confusió i vacil·lacions de la seva direcció¹. Segons les memòries de Sukhanov², en la sessió del comitè executiu del soviè del 1r de març, on entre 39 delegats hi havia 11 bolxevics, cap veu va qüestionar el nou govern encapçalat pels burgesos Gutxkov i Miliukov. Al mateix temps, els bolxevics al barri de Viborg, en mítings amb milers d'obrers i soldats, feien votar gairebé per unanimitat que el soviè prengués a les seves mans el poder. (...) Per la seva banda Lenin va enviar el 6 de març als bolxevics que estaven a Estocolm un telegrama que va entrar a la història. «*La nostra tàctica: desconfiança absoluta, cap suport al nou govern; sospitem especialment de Kerensky [...] Telegrafieu això a Petrograd*».

A mitjan març van tornar de l'exili a Sibèria dos membres del comitè central, Kàmenev i Stalin, que van donar una orientació més consistent cap a la dreta, de suport als conciliadors menxevics i SR i al govern burgès, i a la participació en la guerra (el socialpatriotisme), anomenat «defensisme revolucionari» (...) se sumaven per complet al defensisme de la burgesia i els partits conciliadors. (...) i es va proposar directament una fusió amb els menxevics. (...) Lenin, per contra, el 26 de març, a la seva carta de comiat als obrers suïssos deia «*no volem res amb un govern Gutxkov-Miliukov*» i reafirmava el derrotisme.

(...) Deia Stalin en el seu informe (del 29/03): « *Cal donar suport al govern provisional en la mesura que aquest consolidi els avenços de la revolució; al contrari, no se li haurà de recolzar en allò que sigui contrarevolucionari* ».

I llavors va tornar Lenin.

El 3 d'abril a la nit, després de vuit dies de llarga travessia, Lenin, Krupskaja, Zinoviev i altres exiliats van arribar a Petrograd, a l'estació de trens de Finlàndia. Diversos milers d'obres i soldats s'havien convocat per rebre'ls. (...) Lenin va fer un breu discurs en un dels salons de l'estació, evocant Carlos Liebknecht i la seva crida al fet que els pobles tornarien les seves armes contra els seus explotadors i que va finalitzar amb: *Visca la revolució socialista mundial!*

D'allà, envoltat de manifestants emocionats i entusiastes, es va dirigir en un carro blindat (d'aquells que els obrers i soldats revolucionaris havien confiscat al febrer a les casernes) al local central del partit bolxevic, al palau Khesinskaya (...) Allí, sobreposant-se al cansament i l'emoció, la matinada del 4 d'abril, durant dues hores va fer un discurs davant dels obrers bolxevics petersburgesos, que no va quedar enregistrat. (...) Lenin, segons Sukhanov, hauria dit: *«No tenim necessitat d'una república parlamentària, no tenim necessitat d'una democràcia burgesa, no tenim necessitat de cap govern fora dels soviets!»*

Poques hores després, aquell mateix dia 4 d'abril, Lenin va presentar un informe amb les seves idees resumides a les cèlebres «tesis» (...) El 7 d'abril va aparèixer el text al Nº 26 del Pravda, amb la solitària signatura de Lenin.

A finals d'abril Lenin va guanyar la majoria al partit. Calia fer un gir decisiu, ja que el sector Kàmenev-Stalin (...) directament estaven en negociacions per unificar-se. Al respecte, (...) el 4 d'abril, Lenin havia tancat el discurs dient: *«He sentit que a Rússia hi ha una tendència unificadora, la unificació amb els defensistes. Això és una traïció al socialisme. Considero que és millor quedar-se sol, com Liebknecht:*

només contra 110.» (...) Stalin es va replegar silenciosament. (...) Entre el 24 i el 29 d'abril es va fer a Petrograd la primera conferència legal dels bolxevics de tota Rússia. Les cèlebres «tesis» van ser aprovades per una majoria de 71 vots, amb 38 en contra i 8 abstencions.

Si Lenin havia guanyat de forma fulminant la seva batalla política, no era només per la seva influència personal i el seu prestigi al partit. En gairebé dues dècades, amb avenços i retrocessos, i fins i tot crisis internes, els quadres i les bases obreres bolxevics s'educaven en una sòlida tradició revolucionària. (...)

El debat de Lenin el 1917 segueix actualment. Al llarg del segle XX, els partits comunistes estalinistes van fer l'oposat a la política que exigia Lenin al seu partit bolxevic: ruptura amb la burgesia i els partits que conciliaven amb ella. (...) Pocs són els que s'animen a reivindicar Stalin. Tot i això, des d'aquelles restes reciclades o els nous moviments polítics, ningú apel·la a aquell debat d'abril de 1917 per reprendre'l en un sentit leninista.

Tant els sandinistes a Nicaragua (aconsellats pel castrisme), Lula i el PT al Brasil i Chávez a Veneçuela, i més recentment a Europa, a Grècia Syriza (o a l'Estat Espanyol amb Podem -NE o Sumar-...), tots aquests partits van aplicar o apliquen la política antileninista de pactar amb la burgesia, o directament governar per a ella, rebutjant la batalla per una sortida socialista. Molts d'aquests partits actuals segurament faran homenatges diferents als cent anys del triomf d'octubre i al seu dirigent Lenin. Però la seva política és la continuïtat dels conciliadors menxevics i social revolucionaris, oposats al leninisme i que van ser derrotats. Cap d'aquests partits neoreformistes, igual que Kerensky el 1917, va complir les promeses de progrés per als seus pobles. Més aviat tot al contrari. La realitat continua donant la raó a Lenin i els intransigents bolxevics, que van ser conseqüents i per aconseguir la pau, el pa i la terra van encapçalar la presa del poder pels soviets.

Unitat Internacional
de Treballadores
i Treballadors -
Quarta Internacional

Notes

¹ (...) El 1924 Trotski va escriure Lliçons d'Octubre, donant a conèixer per primera vegada la lluita interna en la direcció bolxevic iniciada amb el retorn de Lenin. Està reeditat per Cehus, 2017.

² Sukhanov era un socialista sense partit, fanàtic del suport al govern burgès, meitat polític i meitat periodista, que va aconseguir estar en la conducció del soviets els primers mesos, i va escriure després les seves memòries.

Palestina

Israel massacra Gaza però està perdent la guerra

En tres mesos d'atacs indiscriminats contra Gaza, Israel no està aconseguint cap dels seus objectius, més enllà de la massacre: més de 23.000 morts identificats, entre els quals 8.000 criatures (la xifra no inclou els que no han pogut ser rescatats de sota les runes), barris aplanats, hospitals, escoles i infraestructures d'aigua destrossades. Però més enllà de la destrucció, Netanyahu no està aconseguint cap dels objectius que va declarar el 7 d'octubre: ni destruir Hamàs, ni alliberar els ostatges retinguts a la Franja ni garantir la seguretat dels israelians. Al contrari, la legitimitat internacional d'Israel està compromesa, per als seus aliats resulta cada cop més car donar-li suport, el pla de normalització amb l'Àrab Saudita i la resta dels països s'ha congelat, ja no pot confiar en l'Autoritat Palestina ni en Hamàs per controlar els palestins, i la figura de Netanyahu està cada cop més qüestionada internament. Mentre plouen les bombes sobre Gaza, tota l'arquitectura de seguretat que Israel ha construït en 75 anys trontolla.

Al gabinet de guerra del primer ministre Benjamin Netanyahu i els seus socis d'ultradreta hi ha també el cap de l'Estat Major, Gadi Eisenkot, el creador de l'anomenada Doctrina Dahiya, que predica causar un mal desproporcionat als enemics d'Israel. Pren el nom del barri del sud de Beirut que l'exèrcit israelià va arrasar a la guerra de 2006 perquè era un feu de Hezbol·là. Va avisar: *«el que va passar al barri de Dahiya passarà a tots els pobles des d'on es dispari contra Israel. Hi aplicarem una força desproporcionada i hi causarem grans danys i destrucció: des del nostre punt de vista no es tracta de barris civils, sinó de bases militars. No és un advertiment: és un pla».*

I això és precisament el que estan fent a Gaza. Però Netanyahu i Eisenkot saben que difícilment així acabaran amb Hamàs, que avui té més suport que mai entre els palestins, no per la seva ideologia islamista, sinó perquè defensen el poble de l'ocupació israeliana. També el barri de Beirut continua sent avui un feu de Hezbol·lah. Tampoc l'estratègia dels assassins selectius com el que va matar el número 2 de Hamàs en el mateix barri, que Israel aplica des dels anys 70, no ha aconseguit res. Netanyahu busca la seva supervivència política, els seus aliats volen la reocupació de Gaza i expandir encara més les colònies a Cisjordània. No hi ha per ara un pla polític: qui controlarà els Palestins? Ho faran amb la moribunda Autoritat Palestina en la

qual ja no creu ningú? Però això implicaria ressuscitar-la com demana la UE i els països àrabs amb una promesa de tornar a la solució dels dos estats, que sempre ha estat inviable i ara encara ho és més amb la ultradreta al govern israelià. I mentre, la crisi política interna d'Israel no deixa d'aprofundir-se

Els dirigents polítics i militars israelians s'han mostrat tan confiats en la seva impunitat que s'han saltat totes les línies vermelles. Han caigut totes les màscares. Els bombardejos sistemàtics contra objectius civils (inclosos hospitals, escoles i centres de culte), el bloqueig d'aliments, aigua i medicines, el desplaçament forçat de població són crims de guerra. Però a sobre no només no se n'amaguen sinó que ho reivindiquen, amb les seves declaracions públiques que han demostrat una intencionalitat genocida. Sud-Àfrica (que des de la fi de l'apartheid ha estat molt activa en la defensa dels drets del poble palestí precisament pel seu passat) ha estat l'únic país que ha tingut la valentia de demanar comptes i d'acusar-lo de genocidi davant el tribunal de l'ONU, i un dels pocs que ha trencat relacions diplomàtiques. El tribunal de L'Haia no aturarà la guerra de Gaza, com no va aturar la d'Ucraïna, però si es pronuncia contra Israel, que basa la seva legitimitat precisament en un altre genocidi, serà molt important.

Els imperialismes dels Estats Units i europeus han hagut de començar a vigilar les paraules de suport a Israel, empesos per l'onada de mobilització solidària amb Palestina arreu del món. Biden sembla disposat a immolar-se electoralment per salvar el seu aliat estratègic a la regió i no atura el pont aeri d'armes i diners per sostenir l'ofensiva israeliana, fins i tot al preu de deixar caure Ucraïna si és necessari. Els règims àrabs, callen i atorguen: només els rebels houthis estan intentant bloquejar Israel amb els atacs al mar Roig. El divorci entre els governs i els pobles és evident. Els palestins i les palestines estan pagant un preu molt car per totes nosaltres. La guerra contra el poble palestí és contra tots els pobles del món. Israel no l'està guanyant. La nostra feina és aprofundir la mobilització i la solidaritat fins que esclatin totes les seves contradiccions. Ens hi va el futur de totes.

Laila Nasar

El sindicalista Fayez Elemare malferit al nord de Gaza

*Al Comité Internacional de Cruz Roja
Al Ministerio de Asuntos Exteriores*

29 de desembre de 2023

Fayez Elemare te 55 anys i 6 fills. El vam conèixer el 2001 en unes tendes de campanya davant el Parlament de Gaza, demanant subsidi d'atur per els i les treballadores que anaven a treballar a Israel i els havien fet fora. Més tard es van constituir com a sindicat amb Unió Independent de Comitès Obrers de Gaza, per fora de les organitzacions de Fatah i de Hamas. Va venir a Barcelona el 2006 per a signar un acord amb la CATAC de la IAC.

Va tornar a Catalunya com a part de la delegació dels Comitès de Treballadors de Gaza en la gira que vam organitzar per tot l'estat a desembre 2006. En ella vam concretar el viatge a Gaza pel 1er de Maig de 2008, ja en ple bloqueig, per a deixar palesa la voluntat dels sindicalistes d'aquí, de trencar-lo de la mà dels treballadors d'allà. Hi vam anar 21 sindicalistes, sobretot de CGT i de IAC, tant de Catalunya com Madrid.

Ens va rebre el 2008 altre cop a Gaza. I va tornar a venir el mateix any, on també va estar en el Parlament de Catalunya. Al llarg de tot el temps, ens ha anat informant periòdicament de la situació a la franja i hi va tornar l'any passat invitat pels Congressos sindicals de la IAC, LAB a Euskadi i la CUT galega.

Ha estat difusor de la situació a la franja, també en l'actual massacre des del difícil lloc de Jabalia on va néixer i sempre ha viscut, a pocs quilòmetres de la frontera amb Israel. No s'ha mogut d'allà ratificant-se que aquella era la seva terra. Fins aquesta matinada en que, en un dels bombardejos, una bomba ha rebotat la casa del veí, provocant-li un trencament de crani i de mandíbula. El problema és que és a casa, sense cap possibilitat d'atenció i no hi ha centres mèdics en tot el nord de la franja.

S'està intentant aconseguir que Creu Roja el traslladi a algun hospital del sud i que via l'ambaixada espanyola en El Caire, es pugui aconseguir que el treguin i portin a un hospital d'aquí. L'Ajuntament de Girona ja s'ha compromès a acollir-lo. Demanem a Creu Roja que faci tot el que estigui a la mà per evacuar-lo de Jabalia, i al Ministeri d'Exteriors que faci les gestions necessàries per portar-lo a Catalunya, on pugui rebre la intervenció quirúrgica urgent que necessita.

Comunitat Palestina de Catalunya

Amb el suport de Lluita Internacionalista; Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC); CSI Asturies; Sindicato Andaluz de Trabajadores (SAT); LAB Sindikatua (Euskalherria); Intersindical Canaria; CUT Galiza; Intersindical Valenciana; CGT Catalunya; CUT Aragón; UGT Catalunya; Coordinadora de Trabajadores del Metal de Cádiz; Confederación Intersindical; CCOO de Catalunya; Movimiento Asambleario de Trabajadores y trabajadoras de Sanidad (MATS) de Madrid; Coordinadora Obrera Sindical (COS); CNT Vallès Oriental; COESPE; Marea Pensionista de Catalunya... fins 138 entitats a 8/01/2024

Jabalia

Ucraïna

Un any de més guerra

Acaba l'any 2023 i comença el 2024 amb contínues agressions brutals de l'exèrcit rus contra Ucraïna. Els majors bombardejos aeris de la guerra han colpejat tot el país i en especial les ciutats de prop de la frontera com Khàrkiv, Kherson, Pokrovsk i Rivne.

Els i les ucraïneses denuncien que l'ajuda militar arriba en comptagotes. Critiquen la debilitat de l'aliança de «les democràcies» en un moment, on al món, s'enforteixen els règims autoritaris i els seus vincles polítics i militars, com s'observa amb els míssils nord-coreans utilitzats per Rússia en alguns dels últims llançaments. Veuen amb rebuig i estupefacció les reunions del Consell de Seguretat de l'ONU i el fals enuig dels mandataris, que afirmen estar indignats i molt enfadats amb les accions russes. El representant rus a l'ONU es permet, amb cinisme, culpar de les morts de civils a l'acció de les defenses antiaèries, afirmant que tots els objectius que l'exèrcit rus perseguia eren militars.

Mentrestant, Zelenski apel·la amb una mà a la unitat nacional ucraïnesa per continuar amb la resistència contra la invasió russa: «Un any més de resistència és resistir tota la guerra». Mentre amb l'altra mà, estreny el cinturó de les classes populars amb les lleis neoliberalistes que s'apliquen des del juny del 2023. Ataca directament els drets laborals del 70% dels treballadors i les treballadores d'Ucraïna sota l'argument de mesures necessàries en temps de guerra. Fins quan pot suportar la classe obrera la política de la burgesia mentre mor al front?

Entre els i les russes, segons alguns sondejos, creix el rebuig a la guerra, o més aviat, el desig de pau. Fet que s'ha deixat entreveure de manera insuficient des de l'inici de la guerra, primer amb atacs esporàdics a centres de reclutament o combois militars, i també amb expressions populars de rebuig a la guerra com les queixes d'algunes mares de soldats enviats a lluitar, que han comportat una forta repressió contra la població. Els presos polítics es compten per milers, des dels invisibles i sense nom, a les figures mediàtiques com Kagarlitsky, recentment alliberat, o el principal opositor de Putin a les eleccions del març de 2024, Navalni. Necessitem

que les classes populars a Rússia facin passos endavant en contra de l'agressió del seu govern i règim autoritari i imperialista.

Solidarity Collectives ens comenten la seva determinació de seguir amb el projecte d'ajuda a combatents antiautoritaris i altres organitzacions d'esquerres. També els camarades sindicalistes ucraïnesos que estan lluitant al front expliquen les dures condicions en les quals viuen. Més enllà d'enfrontar l'enemic, el fred es fa difícil de suportar, tenen dificultats per dormir i si no vigilen les rates els roseguen dits i extremitats gairebé congelats, a més fan malbé equips electrònics. Aquest problema, que també han d'enfrontar les tropes invasores

russes, sembla propiciat per l'abandonament de collites, principalment de cereals, i la fugida dels depredadors per causa de la guerra i dels projectils.

Quan la tensió mundial esclata iniciant o revifant altres conflictes com el genocidi que perpetra l'Estat sionista d'Israel sobre la Franja de Gaza i el poble palestí, les polítiques de l'imperialisme es despullen i es veuen clarament els seus interessos. La nostra única i millor arma és la solidaritat entre els pobles, ja que donem suport a la resistència del poble ucraïnès, que pateix 2 anys d'ocupació russa i a la dels pobles en lluita, com a la resistència del poble palestí, que pateix 75 anys d'ocupació sionista.

Isarn Pardes

Panamà

Triomf popular sobre l'extractivisme!!

Triomf de la massiva mobilització popular sobre la *First Quantum Minerals*, minera canadenca de capital internacional, extractora de coure, juntament amb or, plata i molibdè, a cel obert a Coclesito (província de Colón) que, funcionant des del 2019, ja havia generat destrucció ambiental i sobre la salut entre els pobladors. Després de dos mesos de lluita, el 28 de novembre la Cort Suprema declarava inconstitucional la pròrroga per 20 anys del contracte i declarava una moratòria minera. Entrevistem Carlos Ernesto Guevara Villa, advocat, membre de *Proposta Socialista de Panamà* i delegat al 8è Congrés de la UIT-CI.

LI.- Què va passar a Panamà d'octubre a desembre d'aquest any?

CG.- A Panamà es va donar un alçament que va acabar en un triomf del moviment obrer i popular, de la joventut, dels ambientalistes, de la dissidència i de les dones, dels camperols, dels indígenes que van aconseguir tenir a la corda fluixa el govern durant gairebé 40 dies. I va acabar en un triomf, perquè el contracte de la minera canadenca *First Quantum*, amb capital i accionistes panamenys, canadencs, però també

d'Estat. I aquesta era la ràbia, perquè també hi havia l'estat xinès i els gringos. A Panamà, la *First Quantum* prenia el nom de *Minera Panamà*, però són el mateix. Aquesta minera ja tenia prorrogat el contracte tot i que havia estat declarat inconstitucional fa cinc anys. Però la Cort Suprema no va fer mai complir la seva decisió, ni va declarar l'empresa en

desacatament. I la minera va continuar traient materials sense que ningú els controlés i sense

Rússia

Alliberen l'opositor Boris Kagarlitsky

El 13 de desembre, el polític i sociòleg opositor d'esquerra, Boris Kagarlitsky, va ser posat en llibertat pel règim rus després de mesos detingut pel delictes d'«apologia del terrorisme».

Com denunciàvem fa uns mesos, el 25 de juliol del 2023, el reconegut acadèmic, socialista, editor de la revista digital Rabkor i director de l'Institut de Globalització i Moviments, Boris Kagarlitsky, era detingut amb l'acusació d'«apologia del terrorisme», després de manifestar-se contra la invasió de Putin i Rússia a Ucraïna. Igual que centenars d'opositors al govern rus, Kagarlitsky va ser detingut en espera del seu judici i

sentència. Això va provocar una campanya internacional en solidaritat i exigint-ne l'alliberament, de la qual la UIT-QI i les seves seccions van ser part, malgrat les diferències que vam mantenir amb ell el 2014.

Després de conèixer-se la sentència d'una multa d'uns 6.600 dòlars, Kagarlitsky va ser alliberat, encara que la fiscalia havia sol·licitat una pena de 5 anys de presó.

La persecució a l'oposició russa, i els sectors dissidents que es manifesten contra la invasió, és moneda corrent al govern de Putin. Repudiem novament aquesta persecució i exigim l'alliberament de totes les persones preses per manifestar-se contra el govern rus.

14/12/2023.

Prensa UIT-Q.

Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors - Quarta Internacional

donar ni un cèntim a Panamà.

LI.- Què va passar?

CG.- El contracte miner es dona en un moment en què ja hi havia un alçament per l'abús d'una menor amb diputats de l'Assemblea de Diputats involucrats. Això fa que la joventut es mogui, sobretot la joventut vinculada amb les dones. Així, quan s'aprova per llei el contracte a l'Assemblea de Diputats i s'aprova en forma meteòrica, i el president la sanciona el mateix dia i la publica a la Gasetta Oficial, el país s'encén.

Els indígenes de l'àrea limítrofa amb Costa Rica, les províncies de Bocas i Chiriquí, tanquen les vies d'accés a Panamà. Colón, una província de ports, al centre, i la resta de províncies centrals, incloent-hi Darién, van començar a protestar. Hi havia dues grans mobilitzacions, una dels joves a través de les xarxes socials, amb l'única consigna de «Fora la mina», i una altra del moviment obrer i popular que incloïa altres reivindicacions, com ara contra la corrupció, etc. S'hi van sumar el Sindicat Únic de la Construcció (SUD), els educadors, les persones de salut, la resta dels sindicats obrers, fins i tot l'església evangèlica, la joventut universitària, dissidències, camperols, indígenes - els Ngäbe, els Buglé, els Guna, els Emberà... en lluita a les seves àrees específiques, amb les seves associacions d'estudiants indígenes-. El Govern va intentar frenar la mobilització cridant

a un plebiscit, però la gent va seguir, i es va molestar més. La protesta només va baixar a la ciutat i, així i tot, el moviment obrer va continuar fent marxades i mobilitzacions gairebé pràcticament cada dia, tancant el metro i els carrers del centre. La Universitat de Panamà va estar tancada pràcticament els 40 dies.

Una altra part important va ser la tàctica dels pescadors i pobladors de l'àrea de la mina, al centre de Panamà. És una àrea costanera perquè la mina requereix un port per poder extreure el material i processar-lo. La llei -tot i les més de 25 inconstitucionalitats de fa 5 anys- li donava el control dels recursos hídrics, del terra, del subsol, de l'espai aeri, dels ports, de les terres veïnes que eren de petits propietaris i no podien ser expropiades. Així que els pobladors estaven molt afectats pel contracte, i els pescadors de Donoso amb les seves barques

van envoltar i van bloquejar el port més de 30 dies impedit que la mina es proveís fins i tot de combustible per poder mantenir la planta elèctrica. Se'ls va anomenar els «herois del mar», perquè ho van fer sent pescadors, res més, i el govern va enviar els seus vaixells bèl·lics per poder retenir-los, però ells encara van seguir, seguir, seguir. Els pobladors també van bloquejar l'entrada terrestre i van posar altres barques bloquejant l'àrea de l'aeroport.

LI.- Sabem que hi ha hagut una forta repressió amb desenes de ferits, quatre morts i més de 1.000 detinguts. Quina és la resposta a aquesta brutal repressió?

CG.- És una de les tasques que queda perquè es vol processar penalment els que van lluitar: molts dels pescadors, obrers del Sindicat Únic de Treballadors, o de la construcció, així com indígenes.

LI.- Com valoren el que s'ha obtingut?

CG.- És un triomf del moviment en conjunt. Va ser tan significatiu que les concessions que estaven en tràmit també es negaran. Com tampoc no es poden presentar més concessions: una moratòria minera. I, sobretot, la que estava pendent de la *First Quantum* no es renovarà. Encara que no es va aconseguir, tot i que nosaltres com a partit ho vam advertir, tancar amb una comissió independent d'experts que garantís la sortida com més aviat millor de la mina i es garantissin els drets laborals dels treballadors, perquè amb independència que se'ls utilitzés contra el moviment, tenen dret a les seves prestacions. I aquestes dues coses, no es van aconseguir.

El triomf també va ser que la gent va començar a aprendre allò que no sabíem d'economia, a veure com cauen i pugen les accions: la gent es ficava a la pàgina per veure i aprenia i ho publicava. Un aprèn a les lluites. Aquesta lluita representa un triomf: d'aquí en endavant les coses no seran el mateix a Panamà.

LI.- Qui canalitzarà el triomf?

CG.- Això ha quedat obert. Perquè el govern actual del *Partit Revolucionari Democràtic (PRD)*, és un govern democràtic, proimperialista. No és el partit populista del colpista dictador Torrijos, però encara que tinguin influència de sectors populars, segueixen sent portaveus del poder econòmic a Panamà: la família dels Mota, els Morgan -advocats de la *First Quantum*-, els Bay... que ho controlen tot als òrgans de poder de l'Estat, l'Executiu, el legislatiu i el judicial. I són sempre els mateixos.

Perquè cal fer saber a la joventut i als lluitadors que aquest triomf no pot ser canalitzat per la dreta ni pel centre, perquè són el mateix. I mentre que els treballadors i treballadores, els sectors populars, no governem, seguirem lluitant contra les mines a cel obert, sense cel obert i contra tot. Aquesta és la conclusió d'aquesta baralla.

Argentina

Vaga general!

Fora el cop de decret de Milei!

El proper 24 de gener està convocada la vaga general i aquest 3 de gener la Cambra Nacional d'Apel·lacions del Treball va suspendre els efectes de la reforma laboral inclosa a cop de decret, DNU 70/2023 de Milei, aplicant la cautelar demanada per la CGT. Les dues coses es donaven després de la marxa del sindicalisme combatiu i l'esquerra i les cassolades del 20 de desembre, que ja havien forçat la CGT a cridar a una altra marxa el 27, però «simbòlica», i als Tribunals. Reproduïm l'article d'Esquerra Socialista del 21, exigint la convocatòria de la vaga general.

Al crit de «Unitat dels treballadors, i a qui no li agradi, es foti, es foti», «Vaga general» i «La pàtria no es ven», milers de persones van envoltar el Congrés ahir a la nit i a la matinada d'avui tot just conegut el decret de l'ultradretà Milei. El que va començar com un #ruidazo es va transformar en una gran cassolada, donant-se diferents accions a l'AMBA i a diverses ciutats del país. Es va donar una gran mobilització espontània, justa i necessària, massiva, guanyant novament els carrers, deixant de banda el protocol antipiquets repressiu de Patricia Bullrich. També, donant-se la segona derrota del govern, en aquest aspecte, ja que es venia de protagonitzar la important jornada de lluita del 20 de desembre on el sindicalisme combatiu i l'esquerra al costat de desenes d'organitzacions aconseguíem la marxa i l'acte unitari a la Plaza de Mayo malgrat les amenaces, intimidacions i repressió, un primer triomf contra el protocol repressiu.

Com a tret de l'era de gel i envoltat de funcionaris tipus bàndol militar, un Milei immutable va llegir part del decret de 366 articles plasmats en 86 pàgines, tirant per terra 300 lleis i modificant-ne d'altres. Sota la mentida que si no pren aquestes mesures, el país aniria a una inflació del 15.000 per cent i, recolzant-se en el desastre del govern anterior, dient falsament que no hi ha diners (quan se l'emporten els de dalt i l'FMI), el govern justifica totes les seves barbaritats al millor estil dels nefastos anys 90 del govern de Menem, que Milei reivindicava.

El decret ataca de manera autoritària i il·legal conquestes i drets de les i els treballadors i el poble, beneficiant amb la quitació de «traves», com va dir Milei, el negoci capitalista «dels privats», llegeixi's grans empresaris, bancs, multinacionals, laboratoris, fons d'inversió i FMI. Decret que va venir precedit de la megadevaluació i una inflació galopant, que

fa gairebé impossible poder accedir als aliments de primera necessitat.

El mentor del decret -proclamat «home fort» de l'ajustament-, Federico Sturzenegger, és recordat per ser autor del megabescanvi del deute sota el govern de De la Rúa (que ens va portar a la crisi del 2001) i qui va estar en el negoci de les Lebacs, amb el govern de Macri.

La primera llei que Milei vol derogar és la de lloguers

-amb contractes que es podran signar en dòlars-, quedant clar que no és per beneficiar cap llogatera o llogater, sinó per a més guanys del negoci immobiliari. El decret, particularment, s'endureix amb els drets laborals. En nom de la «modernització» redueix les indemnitzacions per acomiadament i augmenta el període de prova de 3 a 8 mesos, facilitant les desvinculacions i aprofundint la precarització laboral. A més, restringeix fins a l'extrem el dret a vaga, prohibint assemblees en els anomenats serveis essencials, retallant el dret a reclamar. Això no és per donar feina genuïna, com mentirosament diu Milei, sinó per beneficiar les patronals a qui també els redueixen les aportacions patronals, perjudicant les caixes jubilatòries.

El decret, també, converteix les empreses de l'Estat en Societats Anònimes, amb l'objectiu de privatitzar-les, beneficia les prepagues, i en derogar-se la llei d'abastiment, entre altres, donarà curs als monopolis dels aliments perquè augmentin els preus de tot, sense cap mena de control, entre tantes aberracions.

Diferents especialistes assenyalen que el decret

és inconstitucional (no es poden derogar ni modificar lleis per decret). «És un intent de la suma del poder públic vedat per la Constitució», afegeixen alguns constitucionalistes. Fins i tot, es recorda la CAL (Comissió d'Assessorament Legislatiu), organisme amb què l'última dictadura militar governava per decret.

És clar que el decret és nul i de nul·litat absoluta des de tot punt de vista, per antiobrer i per violar les mínimes escaletes legals d'aquesta democràcia per a rics. Dit això, ratifiquem que la lluita fonamental per tirar avall aquest decret i el pla motoserra, més enllà de les reclamacions a la justícia i al Congrés, es donarà als carrers amb lluita i mobilització.

El peronisme segueix en la complicitat, perquè critica de paraula, però no crida a fer res. Alberto, Cristina i Massa estan esborrats. Agustín Rossi, excandidat a vicepresident de Massa, va dir: «Oposició patriòtica i responsable» (Pàgina 12, 21/12). Què en seria responsable? Juguesques parlamentàries mentre la motoserra avança? No fer allò que dignament fa el sindicalisme combatiu i l'esquerra?

Els dirigents de la CGT, per la seva banda, se la passen posant draps freds. Héctor Daer va criticar el decret, però fins ara no ha cridat a cap mesura. «No som obstructionistes», va dir Gerardo Martínez (UOCRA-CGT). La CGT manté el seu rol nefast que va tenir en aquests quatre anys de govern peronista, igual que el que va fer amb el govern macrista de 2015/2019, quan hauria d'estar convocant a una aturada general.

La ministra Bullrich va dir que «va ser un triomf» l'operatiu repressiu (quan va fracassar) i Ramiro

Marra va piular post decret: «visc un dels dies més feliços de la meua vida. Visca la llibertat, carall!». Això mostra un govern que vol simular fortalesa, quan el que està sembrant és baralla, lluita i molta incertesa i preocupació, fins i tot entre els seus propis votants.

Izquierda Socialista al Frente de Izquierda Unidad crida la més àmplia unitat obrera i popular per derrotar el decret de Milei i tot el seu pla motoserra. A fomentar iniciatives de rebuig a aquestes polítiques antiobreres, amb sorollades, cassolades, marxos i mobilitzacions. Avui han sortit a mobilitzar-se els treballadors bancaris i aquest divendres 22 hi ha una jornada de protesta d'ATE. Cal organitzar-se a cada empresa, sindicat i barri per mobilitzar-se. La CGT i les CTA han de cridar la vaga general i un pla de lluita nacional perquè la classe obrera enfronti de conjunt les mesures antiobreres del govern fins a derrotar el pla motoserra repressiu de Milei.

21/12/2023

Juan Carlos Giordano, Diputat nacional electe Izquierda Socialista/FIT Unidad

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET

📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)

🗣️ [@LUCHAI](https://www.facebook.com/LUCHAI)

📺 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

